

Tatár Sándor

Felségjel nélkül

Elfogyott alólam az évek / évtizedek anyabajó-
fedélzete, s én nem röppentem föl
– túl rövid volt a felszállópálya.
Meg persze békés (tunya) természetemet
nem is vonzotta
igazán
a harcirepülőgép-mivolt –
pusztítást-halált szórni szét
oktalan-türelmetlenül, amikor az
előbb-utóbb magától is elér mindenhová!
De azért az mégiscsak szép lett volna
(így képelem, nem kockáztatva
immár a csalódást): áttörve a felhőkön,
káprázató napsütésben kóvályogni odafönt
– hatalmas peace-jelekkel a szárnyaimon,
nehogy már megtévesztő külsőm miatt
megelőző csapásként leszedjen valaki
(bár mióta életbiztosítás ezellen
a béke-szimbólum?! '56-ban nemegyszer,
olvashattuk, ál-mentőautóból nyitottak tüzet,
és békés, fehérzászlós követek
többedézigeni legyilkolásáról
a fáma nem szól vajon?).

... úgyhogy talán mégis jobb ez így,
ahogyan alakult: nem provokálni
a gravitációt, sem senki
rettegésből támadót, megmaradni lent,
az év(tized)ek lapos síkján,
amely azért most még nincs teljes
nyugalomban: alatta hullámzik,
hánytorog a tenger, az ég rendre nappalba / éjszakába
öltözik, a fedélzeten hol napfény ömlik,
hol fékevesztett sós víz zúdul végig.
Ami biztos: a halál célkeresztje, hiába minden
ártalmatlanság- és tunyaságom,
tévedhetetlenül követ.

fél...

Legyek harang –
verjetelek félre.
Legyek mondat –
értsetek félre.
Legyek takaró –
hajtsatok félre.
Legyek véstartalék –
tegyetek félre.
Legyek macerás akta –
toljátok félre.
Legyek kegyvesztett potentát –
állítsatok félre.
Legyek (hazug) erkölcs –
Dugjátok félre!
Élni lebet
– de minek? – félve.